

ΑΤΤΙΚΑΙ ΗΜΕΡΑΙ

Φθινοπωρινὰ συμπτώματα.—Ὁ βασιλεὺς καὶ αἱ Κυριακαί.—
 Ἐμφαντικὸν ψευδώνυμον.—Ἡ ἐπιρροή τῆς καταλήψεως.—
 Κατάλληλος προστασία.—Τὸ ποιητικὸν αἷτιον τῶν θανά-
 των.—Ὁ ἐκ τῆς εἰκόνος κίνδυνος.

Τοῦ θέρους ἡ λήξις καὶ τοῦ φθινοπώρου ἡ βασιλεία ἐκη-
 ρύχθη μὲ τὸν ἐπισημότερον τρόπον· ἔφυγαν αἱ χελιδόνες,
 πωλεῖται εἰς τὰς ὁδοὺς περὶ τὸν ὄρθρον *σαλέπι* καὶ ἐπιστρέ-
 φει ἐξ Εὐρώπης ἡ βασιλικὴ οἰκογένεια. Μετὰ τοῦτο οὐδεὶς
 ἀμφιβάλλει πλέον ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὰ πρόθυρα τοῦ χει-
 μῶνος καὶ ἂν εἴναι τις τόσον ἐπίμονος, ὥστε νὰ μὴ πείθη-
 ται ἀκόμη, τὰ καλύπτοντα ἐκαστοτε τὸν οὐρανὸν ὀμιχλώδη
 σύννεφα καὶ ἡ παγερὰ τῆς νυκτὸς δρόσος καὶ αἱ συχναὶ
 τοῦ ὕετοῦ ἐπαγωγαί καὶ ἡ κατάργησις παντὸς δημοσίου
 θεάματος ἀναγκάζουσιν αὐτὸν νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι εἰσερχό-
 μεθα εἰς τὸν χειμῶνα, τὸν ἀτέρμονα, τὸν σκυθρωπὸν, τὸν
 ἀχαρὶν χειμῶνα τῶν Ἀθηναίων καὶ ὅτι μόνον ἐκ τῆς πολι-
 τικῆς πλέον πρέπει νὰ προσδοκῶμεν καὶ θάλλπος καὶ δια-
 σκέδασιν.

Ἡ Ἐπανκαύμπει λοιπὸν ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασιλικὴ οἰ-
 κογένεια μετὰ πολὺμηνον ἀπουσίαν εἰς τὴν πρωτεύουσάν
 του. Ἐφημερίς τις παρετήρησεν ὅτι πάντοτε ἡ ἀφιξὶς συμ-
 πύπτει ἡμέραν Κυριακὴν· ἀγνοοῦμεν ἂν εἴναι σύμπτωσης, τὸ
 βέβαιον εἶναι ὅμως ὅτι τὸ πρᾶγμα κατήντησε τόσον σύνηθες
 ὥστε ἐὰν ἡ ἀφιξὶς συνέπιπτε ἄλλην τῆς ἐβδομάδος ἡμέραν,
 ὅτε ὁ λαὸς ἀσχολεῖται εἰς τὸ ἔργον του, οὐδόλως θὰ ἐλάμ-
 βανε γινῶσιν αὐτῆς.

Ἡ ἀνὰ τὴν Εὐρώπην περιοδεῖα τοῦ βασιλέως ἔφερε
 τρόπον τινα καὶ χαρακτήρα ἐπιδείξεως. Εἰς καμμίαν πρω-
 τεύουσάν ἐκ τῶν κρατῶν τῶν μετασχόντων τοῦ ἀπαισίου
 ἀποκλεισμοῦ δὲν μετέβη εἰμὴ μόνον εἰς Παρισίους, ὅπου
 ἐγένετο συμπαθέστατα δεκτός. Μόλα ταῦτα καὶ ἐκεῖ μετέ-
 βη incognito ὑπὸ πλαστὸν ὄνομα μαρτυροῦν ἀριδῆλως τὴν
 ψυχολογικὴν κατάστασιν αὐτοῦ καὶ τοῦ λαοῦ του, ὑπὸ τὸ
 ὄνομα Comte des Acharnés.

Τὰ Βουλγαρικὰ ἔφθασαν εἰς τοιοῦτο σημεῖον τραχύ-
 τητος, κατήντησαν τόσον ἀκκτάληπτα, ὥστε ὁ κόσμος ἀ-
 πορεῖ πῶς ἡ Ρωσσία σκέπτεται νὰ καταλάβῃ τίποτε οὕτως
 ἐχόντων τῶν πραγμάτων. Ἐν τούτοις ἡμεῖς προκαλειφόμε-
 νοι διὰ τοὺς μέλλοντας κοινοβουλευτικούς ἀγῶνας διατε-
 λοῦμεν ἐν καταστάσει ἀκηδοῦς καὶ ζηλευτῆς μακαριότη-
 τος, λόγος διὰ τὸν ὅποιον ὁ κ. Μακράκης ἐννοῶν τὸ πνεῦμα
 τῆς ἐποχῆς ἀγορεύει δημοσίως θέμα ἔχων τὴν διασάφησιν
 τῆς μακαριότητος. Ἡ νῆρκη ὅμως ἡμῶν αὕτη δὲν εἶναι πο-
 σὼς ἀνεξήγητος, διότι εἶναι φαίνεται προωρισμένον ὁσάκις
 ἐν τῇ Ἀνατολῇ τὰ πράγματα ταράσσονται καὶ οἱ ἄλλοι
 κινεῖνται πρὸς κατάληψιν, ἡμεῖς νὰ περιπίπτωμεν εἰς κα-
 ταληψίαν.

Ὁ δῆμος Ἀθηναίων ἐώρτασε καὶ ἐφέτος ὅπως ἡδυ-
 νήθη κάλλιον τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου προστατοῦ Διονυσίου

τοῦ Ἀρειοπαγίτου. Ἡ θεία πρόνοια ἐφάνη καὶ κατὰ τοῦτο
 εὐμενὴς πρὸς τὸν πολυπαθὴ δῆμόν μας. Προβλέπουσα ὅτι
 ἕνεκα τῆς ἀνέκαθεν διαχειρίσεώς του εἰς δίκας καὶ εἰς
 παντοδαπὰς μὲν τὴν δικαιοσύνην σχέσεις, ἔταξε προστατὴν
 αὐτοῦ ἓνα Ἀρειοπαγίτην!

Δὲν ἐγένετο ποσὼς λόγος περὶ νεωτερισμοῦ τινος
 περιεργωτάτου ἀληθῶς καὶ βαρυσημάντου, εἰσάχθέντος τε-
 λευταῖον. Εἰς τὸ δημοσιευόμενον καθεκᾶστην δελτίον θνη-
 σιμότητος παρὰ τὸ ὄνομα τοῦ ἀποβιώσαντος, σημειοῦται
 καὶ τὸ εἶδος τῆς νόσου καὶ τὸ ὄνομα τοῦ θεραπεύοντος τὸν
 ἀσθενῆ ἱατροῦ. Φαίνεται ὅτι ἐκρίθη ἀπαράιτητος εἰς πάντα
 θάνατον καὶ ἡ συμμετοχὴ τοῦ ἱατροῦ, ὅστις ὁμοῦ μὲ τὴν
 νόσον ἀποτελεῖ τὸ ποιητικὸν αἷτιον.

Ὁ κύριος Παραδαρμένος ἐπισκέπτεται φίλον τοῦ
 τινος εἰς τὸ σπουδαστήριόν του· παρατηρῶν δὲ τὰς ἐπὶ τοῦ
 τοίχου ἀνηρτημένας εἰκόνας, δεικνύει μίαν ἐξ αὐτῶν καὶ
 ἐρωτᾷ:

— Τί πόλις εἶν' αὕτη;

— Τὸ Ναύπλιον.

— Τὸ Ναύπλιον! ἀναφωνεῖ μετὰ τρόμου ὁ κ. Ζαχαρίας,
 κάμε μου τὴ χάρι βγάλτην ἀπ' ἐκεῖ γρήγορα.

— Διατί;

— Καὶ δὲν εἰξεύρεις πῶς μαστίζει αὐτὴν τὴν πόλιν φο-
 βερὰ ἐπιδημία;

Ἡ Ζός

ΧΑΛΙΚΕΣ

Καὶ ἄλλην ἔλλειψιν τῆς Χρωματολογίας τοῦ κ. Κορ-
 δέλλα, περὶ ἧς ἐγράψαμεν πρό τινος, ἀνακοινοῦσιν ἡμῖν δι'
 ἐπιστολῆς, ἐκτὸς τῆς τῶν πολιτικῶν ἀποχρώσεων. Κατὰ
 ταύτην ὁ κ. Ψιακῆς ἰσχυρίζεται ὅτι ὁ κ. Λεονάρδος καὶ
 ἄλλοι παρκαπονοῦνται ὅτι καίτοι μετὰ σπουδῆς ἀναζητή-
 σαντες οὐδὲν ἐκ τῶν πρὸς βροφὴν τῶν τριχῶν χρωμάτων
 κατῴρθωσαν ν' ἀνεύρωσιν ἐν αὐτῇ.

Ἐφημερίς τις ἔγραφε πρὸ μικροῦ ὅτι ἀφ' ὅτου διώκησε τὴν
 Ἑλλάδα ὁ κ. Δηλιγιάννης, ἐν Εὐρώπῃ τιμητικὸς τίτλος
 κατήντησε νὰ εἴναι τὸ ὄνομα *Ἑλληρ*. Τί παράδοξον! Ἐν
 Ἑλλάδι πρὸ πολλοῦ ἤρχισε νὰ συμβαίνει σχεδὸν τὸ ἐ-
 ναντίον.

Ἐξῶθεν τοῦ χρηματιστηρίου, μετὰ δύο μεσιτῶν.

— Εἶδες ὕψωσι τὸ νηπολεόνι πάλι σήμερα; . . .

Καὶ ὁ ἄλλος ἐν χριστιανικῇ ἀπαθείᾳ:

— Ὁ ὕψων ἐαυτὸν ταπεινωθήσεται! . . .

Ὁδοκαθαριστής